

Народився 19 січня 1951 р. у с. Чернів Тисменицького району на Івано-Франківщині. Протягом 1968–1973 рр. навчався в Івано-Франківському інституті нафти і газу.

Після закінчення вишу упродовж 1973–1980 рр. М. В. Лисканич працював інженером, старшим інженером у галузевій лабораторії бурового інструменту науково-дослідного сектору ІФНГу. З 1980 до 1991 р. обіймав посади наукового співробітника та старшого наукового співробітника в Івано-Франківському відділі ВНДІБТ. Тут у 1987 р. захистив кандидатську дисертацію «Оцінка навантаженості елементів бурильної колони і прогнозування їх довговічності з допомогою індикаторів накопичення втомних пошкоджень».

З 1991 р. Михайло Васильович прошов шлях від доцента до професора кафедри теоретичної механіки ІФНГу (нині — ІФНТУНГ). У 2005 р. захистив докторську дисертацію «Підвищення експлуатаційної надійності бурильної колони в умовах вібраційного навантаження».

У сфері наукових інтересів ученого — підвищення експлуатаційної надійності бурильної колони та забезпечення ефективності робіт, спрямованих на ліквідацію аварій з колонами під час буріння глибоких нафтогазових свердловин. Він брав участь у створенні динамічної моделі різьбових з'єднань бурильної колони та виявленні впливу параметрів вібрації, конструктивних чинників з'єднання на зміну його працездатності; у вдосконаленні наукової бази визначення показників довговічності бурильної колони залежно від параметрів експериментальних кривих втомних елементів, режимів експлуатаційних навантажень, методів врахування накопичень втомних пошкоджень; у розробці теоретичних основ методу індикації втомного пошкодження та визначення залишкового ресурсу різьбових з'єднань бурильної колони в умовах тривалої експлуатації.

Лисканич Михайло Васильович

Доктор технічних наук,
професор, академік УНГА,
фахівець у сфері буріння
свердловин

М. В. Лисканич співпрацював з організаціями, які займалися пошуками та розробкою нафтових родовищ в Івано-Франківській області. Під його керівництвом та за активною участю управління бурових робіт міст Івано-Франківська, Надвірної і Долини проводилася розроблення та впровадження віброзахисних пристроїв бурильної колони, приладів для ліквідації прихоплень бурового інструменту, нових конструкцій обважнених бурильних труб і технічних засобів контролю втомних пошкоджень в їх різьбових з'єднаннях.

Учений є автором понад 100 наукових та методичних праць, серед них — десять навчальних посібників, п'ять із яких були рекомендовані МОН України як навчальні посібники для студентів вищих навчальних закладів. Також виступав із доповідями на наукових конференціях.

Учений активно долучається до громадського життя Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

Народився 26 травня 1953 р. у с. Новостав Луцького району на Волині. У 1975 р. закінчив Миколаївське ПТУ № 35 (Львівська область) та почав працювати помічником бурильника в Ніжинській нафтогазорозвідувальній експедиції глибокого буріння. Протягом 1975–1980 рр. навчався на нафтогазопромисловому факультеті ІФНГу (спеціальність «Буріння нафтових і газових свердловин»).

З 1980 до 1993 р. Микола Лігоцький працював у науковому відділенні інституту «УкрдіпроНДнафта» (зараз — ПАТ «УкрНП»). Тут пройшов шлях від інженера до старшого наукового співробітника, де займався питаннями технології попередження та ліквідації аварій і ускладнень у бурінні, буріння похило скерованих свердловин, відновлення недіючих та ліквідованих свердловин. У 1994 р. перейшов на роботу у ВАТ «Укрнафта» на посаду заступника начальника технічного відділу.

М. В. Лігоцький закінчив аспірантуру ІФНГу і в 1999 р. захистив кандидатську дисертацію «Вдосконалення технології відновлення свердловин забурюванням додаткових стовбурів».

З 2004 р. він працює начальником технічного управління ВАТ «Укрнафта» (сьогодні — ПАТ «Укрнафта»). Микола Володимирович опікується впровадженням на підприємстві нової техніки, раціоналізаторською та патентно-ліцензійною діяльністю, сертифікацією продукції, управлінням системою якості згідно стандартів ISO, забезпеченням протикорозійного захисту нафтогазопромислового обладнання та трубопроводів.

Він брав участь у створенні і запровадженні у ВАТ «Укрнафта» вдосконалених методик проектування технологічних процесів відновлення свердловин забурюванням додаткових стовбурів — вирізання «вікна» в обсадній колоні, визначенні профілів та конструкцій додаткових стовбурів, компонок низу бурильної колони для вирізання «вікна» і буріння додаткових стовбурів із заданим зенітним кутом. Розробив технологічні регламенти на

Лігоцький Микола Володимирович

Кандидат технічних наук,
академік УНГА, фахівець
у сфері буріння похило
скерованих свердловин

буріння похило скерованих свердловин на родовищах Дніпровсько-Донецької западини і Прикарпаття та регламенти і стандарти із забурювання додаткових стовбурів.

Під його науковим керівництвом у ВАТ «Укрнафта» розпочато роботи з відновлення недіючих і ліквідованих свердловин на родовищах НГВУ «Чернігівнафтогаз», «Полтаванафтогаз», «Охтирканафтогаз».

У 1992 р. брав участь в авторському нагляді за розробкою родовищ Бока-де-Харуко та Варадеро (Куба). Долучався до роботи міжнародних конференцій (Україна, Польща).

Микола Лігоцький — автор більше 30 публікацій у спеціалізованих виданнях, 12 авторських свідоцтв і патентів на винаходи, співавтор довідника «Буріння свердловин». Він є вченим секретарем Науково-технічної ради ПАТ «Укрнафта».

З 1998 до 2002 р. був депутатом Дарницької районної в м. Києві ради. Йому присвоєне почесне звання «Відмінник праці ВАТ «Укрнафта»».